

Sygn. akt VIII **Pa 182/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)
Sędziowie:	SSO Jolanta Łanowy-Klimek SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2019r. w Gliwicach

sprawy z powództwa J. N. (N.)

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o świadczenie rekompensacyjne

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 18 czerwca 2018 r. **sygn. akt** VI P 272/18

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR del. Magdalena Kimel (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) (-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 182/18

UZASADNIENIE

Powód J. N. domagał się zmiany decyzji Spółki (...) Spółki Akcyjnej w B. z dnia 27 marca 2018 r. w przedmiocie odmowy przyznania świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla poprzez zasądzenie na jego rzecz kwoty 10 000 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, że nabył uprawnienia emerytalne w związku z rozwiązaniem stosunku pracy przed dniem 31 grudnia 2014 r., a tym samym na mocy ustawy nabył prawo do świadczenia rekompensacyjnego w kwocie dochodzonej pozwem.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Na uzasadnienie swojego stanowiska pozwana podała, że powód – wbrew spoczywającym na powodzie ciężarze dowodu – nie przedstawił on dowodów, które potwierdzałyby spełnienia przez niego przesłanek umożliwiających uzyskanie świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. Tymczasem przepisy ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla są jednoznaczne, a katalog osób uprawnionych ma charakter zamknięty.

Wyrokiem z 18 czerwca 2018 r. sygn. akt: VI P 272/18 Sąd Rejonowy w G. w pkt 1 zasądził od pozwanej na rzecz powoda świadczenie rekompensacyjne w kwocie 10 000 zł z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla na podstawie ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. W pkt 2 wyroku Sąd Rejonowy w G. oddalił wniosek pozwanej o zwrot kosztów zastępstwa procesowego, zaś w pkt 3 nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 500 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczeniu której powód jest zwolniony z mocy ustawy.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy wydał w oparciu o następujący stan faktyczny:

Powód w okresie od 18 czerwca 1980 r. do 30 lipca 2001 r. był zatrudniony w Kopalni (...) w K. na podstawie umowy o pracę na stanowisku ślusarza pod ziemią. W okresie ostatnich trzech zatrudnienia powód przebywał na urlopie górniczym.

Stosunek pracy powoda ustął na mocy porozumienia stron w związku z przejściem na emeryturę. Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. powód otrzymał emeryturę od 31 lipca 2001 roku, przy czym wypłatę podjęto po złożeniu przez powoda świadectwa pracy do ZUS.

W chwili rozwiązania umowy o pracę pracodawcą powoda była (...) S.A. W spółce tej obowiązywał zakładowy układ zbiorowy pracy z 23 listopada 1993 r. (...), zgodnie z którym byłym pracownikom kopalń – emerytom, rencistom przysługiwał deputat węglowy w naturze w wymiarze 3 ton rocznie. Na wniosek osoby uprawnionej (...) S.A. wypłacała ekwiwalent pieniężny według ceny węgla deputatowego obowiązującej w dniu realizacji świadczenia.

Z dniem 1 lutego 2003 r. (...) S.A. przejęła emerytów i rencistów (...) S.A. objętych (...). Osoby te utraciły prawo do deputatu węglowego na podstawie (...) z dniem 30 czerwca 2004 r., to jest z dniem, do którego (...) S.A. zobowiązała się do stosowania (...). Następnie osoby te objęte zostały postanowieniami Porozumienia z 20 grudnia 2004 r., które weszło w życie z dniem 1 stycznia 2005 r. Zgodnie z tym Porozumieniem byłym pracownikom w związku z przejściem na emeryturę lub rentę przysługiwał bezpłatny węgiel w wymiarze 3 ton rocznie. Prawo do bezpłatnego węgla dla emerytów, rencistów i innych uprawnionych realizowane było w ekwiwalencie pieniężnym; natomiast prawo to na wniosek uprawnionego mogło zostać zrealizowane także w naturze.

Powód po przejściu na emeryturę w 2001 r. otrzymywał bezpłatny węgiel emerycki.

W dniu 27 marca 2018 r. pozwana wydała odmowę przyznania powodowi rekompensaty z ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. Przyczyną odmowy był brak danych powoda w zbiorze osób uprawnionych do bezpłatnego deputatu węglowego dla emerytów i rencistów przedsiębiorstw górniczych. Odwołanie złożono w Sądzie w dniu 6 kwietnia 2018 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów w aktach sprawy, w szczególności pisma z dnia 3 kwietnia 2018 r., odmowy przyznania rekompensaty, pisma z 21 lutego 2018 r., wniosku o rekompensatę, decyzji ZUS z 20 lipca 2001 r., świadectwa pracy z 30 lipca 2001 r., zaświadczenia ZUS z 19 lutego 2018 r., zgody – k. 14; przesłuchania powoda – k. 30v-31.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji wskazał, iż podstawę prawną powództwa stanowił art. 476 § 1 k.c.

Sąd Rejonowy, przytaczając art. 1, art. 2 ust. 1, art. 4, art. 5 ust. 1, 9 i 10, art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz. U. poz. 1971), wskazał, że osobą uprawnioną do rekompensaty z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla jest emeryt lub rencista, który nie tylko miał ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, ale również pobierał świadczenie z tego tytułu. Osobie takiej przysługiwało również, na podstawie przepisów wewnętrznie obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym, prawo do bezpłatnego węgla, które trwale utracił przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Podał, że osobą uprawnioną jest również wdowa, wdowiec i sieroty mające ustawowe prawo do renty rodzinnej po osobie uprawnionej, tak jak to było określone w zakładowych układach zbiorowych pracy i porozumieniach z nimi związanych.

Sąd I instancji wskazał, że – biorąc pod uwagę powyższe przepisy – powód spełniał przesłanki do przyznania mu świadczenia rekompensacyjnego określonego w ustawie o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla.

Sąd Rejonowy podkreślił, że powód rozwiązał stosunek pracy z przedsiębiorstwem górniczym w 2001 roku i faktycznie od tego roku pobierał emeryturę – co znalazło również potwierdzenie w zeznaniach powoda – a mając ustalone prawo do emerytury i pobierając emeryturę powód był uprawniony do ekwiwalentu pieniężnego za bezpłatny węgiel na podstawie regulacji, która utraciła moc przed dniem wejścia w życie ustawy o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla.

W konsekwencji, w oparciu o przeprowadzone postępowanie i na podstawie wskazanych wyżej norm, Sąd Rejonowy stwierdził słuszność roszczenia powoda i zasądził od pozwanej dochodzone w postępowaniu świadczenie rekompensacyjne w kwocie 10 000 zł.

Sąd I instancji oddalił wniosek pozwanej o zwrot kosztów zastępstwa procesowego z uwagi na wynik sporu.

Sąd I instancji, działając na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi (Dz.U. z 2018 roku, poz. 300), nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 500 zł tytułem opłaty od pozwu, od obowiązku uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła:

- 1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c., poprzez brak wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonanie dowolnej, zamiast swobodnej oceny dowodów, a w szczególności polegającej na przyjęciu, że powód udowodnił, iż jako emeryt faktycznie pobierający emeryturę posiadał prawo do deputatu węglowego z przedsiębiorstwa górniczego w rozumieniu ustawy pomimo, iż okoliczność ta nie wynikała z jakiegokolwiek dowodu przeprowadzonego w sprawie, a jedynie z gołosłownych twierdzeń powoda;
- 2) naruszenie przepisów postępowania, a to art. 207 § 6 k.p.c. poprzez zaniechanie oddalenia (względnie pominięcia) dowodów złożonych przez powoda na rozprawie 18 czerwca 2018 r. pomimo, iż dowody te były spóźnione, albowiem powód miał możliwość i powinien przedłożyć je wraz z pozwem;
- 3) naruszenie przepisów postępowania, a to art. 128 k.p.c. w zw. z art. 130 § 1 k.p.c. oraz 156 k.p.c., poprzez zaniechanie wezwania powoda do przedłożenia (przeznaczonych dla pozwanej) odpisów dokumentów złożonych do akt sprawy na rozprawie w dniu 18 czerwca 2018 r., a także zaniechanie odroczenia rozprawy pomimo wystąpienia ważnej przyczyny w postaci konieczności udzielenia pozwanej możliwości zapoznania się z dokumentami przedłożonymi przez powoda i ustosunkowania się do ich treści;

4) będącą konsekwencją ww. naruszeń nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c., tj. pozbawienia pozwanej prawa do obrony, poprzez zaniechanie odroczenia rozprawy i wydanie przez Sąd Rejonowy wyroku w sytuacji, gdy na ostatniej rozprawie w dniu 18 czerwca 2018 r. (pod nieobecność pozwanej lub jej pełnomocnika) powód przedłożył nowe dokumenty w sprawie dotyczące istotnych okoliczności, które dotychczas były przez powoda nieudowodnione, a które stały się następnie podstawą do wydania przez Sąd Rejonowy wyroku zasądającego;

5) naruszenie prawa materialnego, a to art. 2 pkt 1) ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla, poprzez uznanie powoda za osobę uprawnioną do rekompensaty w rozumieniu tego przepisu w sytuacji, w której powód nie udowodnił spełnienia przez niego przesłanki posiadania prawa do deputatu węglowego z przedsiębiorstwa górniczego w rozumieniu tej ustawy w trakcie pobierania emerytury lub renty inwalidzkiej, a więc nie wykazał, że jest osobą uprawnioną w rozumieniu powołanego przepisu.

W oparciu o tak przedstawione zarzuty pozwana wniosła o stwierdzenie nieważności postępowania przed Sądem I instancji oraz zniesienie postępowania w części od rozprawy z dnia 18 czerwca 2018 r. do dnia wydania wyroku, a jednocześnie uchylenie zaskarżonego wyroku całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, względnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości. Ponadto wniosła o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji pozwana wskazała, że w toku postępowania sądowego powód nie wykazał, że posiadał jako emeryt faktycznie pobierający emeryturę prawo do bezpłatnego węgla z przedsiębiorstwa górniczego w rozumieniu ustawy. Dokumenty przedłożone z pozwem potwierdzały jedynie miejsce zatrudnienia powoda, datę uzyskania uprawnień emerytalnych (przy jednoczesnym zawieszeniu emerytury) oraz okoliczność, że powód pobierał emeryturę na dzień wydania zaświadczenia ZUS (19 lutego 2018 r.). W ocenie apelującej powód nie wykazał natomiast, że faktycznie pobierał emeryturę w okresie od uzyskania prawa do emerytury do dnia wejścia w życie ustawy o rekompensacie, a także czy posiadał w tym czasie – jako emeryt – prawo do bezpłatnego węgla.

Pozwana wskazała, że powód przedłożył na rozprawie w dniu 18 czerwca 2018 r. dodatkowe dokumenty ale ich treść nie jest znana pozwanej, ponieważ odpisy tych dokumentów nie zostały nigdy doręczone pozwanej, a Sąd zaniechał odroczenia rozprawy i dnia 18 czerwca 2018 r. wydał wyrok. Zatem – w ocenie pozwanej – powód nie udowodnił, że jako emeryt posiadał prawo do bezpłatnego węgla, a nadto Sąd I instancji pozbawił pozwaną prawa do obrony. Podkreśliła, że skoro powód złożył na rozprawie do akt sprawy dokumenty, których treść miała istotne znaczenie dla sprawy, a dokumenty te zostały złożone w jednym egzemplarzu, to obowiązkiem Sądu było wezwać powoda do przedłożenia odpisów tych dokumentów przeznaczonych dla strony pozwanej, a następnie odroczyć rozprawę celem doręczenia tych odpisów pozwanej i umożliwienia tym samym zapoznania się z ich treścią i podjęcie ewentualnej obrony. Zdaniem pozwanej z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że to właśnie w oparciu o te dokumenty, które nigdy nie zostały przedłożone pozwanej, zapadło w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie uwzględniające powództwo w całości.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne zostały dokonane prawidłowo i Sąd Okręgowy podziela je.

W niniejszej sprawie, wbrew zarzutom apelacji, Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia przepisów postępowania przez Sąd I instancji, co w konsekwencji miało skutkować nieważnością postępowania w rozumieniu przepisu art. 379 pkt 5 k.p.c.

W pierwszej kolejności Sąd II instancji wskazuje, że nie doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone prawidłowo, a ocena zgromadzonego materiału

dowodowego została dokonana w sposób kompletny, zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji poczynił swoje ustalenia w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym dokumentację przedłożoną przez powoda do pozwu, a w oparciu o przesłuchanie powoda. Sąd Okręgowy wskazuje, że ocena materiału dowodowego należy do Sądu, zaś odmienna ocena materiału dowodowego przez pozwaną nie przesądza o słuszności stawianych przez nią zarzutów i nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w tym przepisie, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. potwierdza zasadę swobodnej oceny dowodów, dokonywanej przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych. Ramy tej oceny wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego oraz zasadami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. ocenił zebrane w sprawie dowody, w tym zeznania powoda, które były logiczne i spójne, i zasługiwały na nadany im przez Sąd I instancji walor wiarygodności.

Zdaniem Sądu II instancji nie zasługuje na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. 207 § 6 k.p.c. poprzez zaniechanie oddalenia (względnie pominięcia) dowodów złożonych przez powoda na rozprawie 18 czerwca 2018 r. jako spóźnionych. Należy podkreślić, że na rozprawie 18 czerwca 2018 r. powód nie przedłożył żadnych nowych dowodów w sprawie. Jak wynika z protokołu rozprawy Sąd I instancji dopuścił dowód z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w szczególności pisma z 3 kwietnia 2018 r., odmowy przyznania rekompensaty, pisma z 21 lutego 2018 r., wniosku o rekompensatę, decyzji ZUS z 20 lipca 2001 r., świadectwa pracy z 30 lipca 2001 r., zaświadczenia ZUS z 19 lutego 2018 r., zgody (k. 14) oraz przesłuchania powoda, które przeprowadził na tej rozprawie. Wszystkie ww. dokumenty zostały przedłożone przez powoda do pozwu, zaś pozwanej zostały przesłane odpis pozwu z ww. załącznikami. Jednocześnie na rozprawie 18 czerwca 2018 r. powód nie przedłożył żadnych nowych dowodów w sprawie. Powód wprawdzie okazał pismo z 19 października 1998 r. w sprawie urlopu górniczego do 31 sierpnia 2018 r., jednakże nie stanowiło ono dowodu w sprawie. Nie wynika to również – wbrew twierdzeniom pozwanej – z uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Na rozprawie 18 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy dopuścił natomiast dowód z przesłuchania stron, ograniczając go do przesłuchania powoda z uwagi na niestawiennictwo strony pozwanej. Sąd Rejonowy zgodnie z przepisami postępowania przyznał walor wiarygodności tym zeznaniom i – biorąc pod uwagę pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy – uznał, że potwierdzają one roszczenie powoda zawarte w pozwie.

W związku z powyższym za całkowicie chybiony należy również uznać podnoszony przez apelującą zarzut naruszenia art. 128 k.p.c. w zw. z art. 130 § 1 k.p.c. oraz 156 k.p.c. Jak wyżej wskazano powód nie przedłożył na rozprawie 18 czerwca 2018 r. żadnych nowych dowodów, zatem nie zaistniała konieczność odroczenia rozprawy ani przesłania pozwanej odpisów jakichkolwiek dokumentów.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu II instancji, nie doszło do naruszeń procedury powodujących nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c., tj. pozbawienia pozwanej prawa do obrony swoich praw. Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, aby zaktualizowała się dyspozycja art. 379 pkt 5 k.p.c., konieczne jest kumulatywne spełnienie trzech przesłanek: naruszenie przepisów proceduralnych będących źródłem procesowych uprawnień strony; wpływ tego uchybienia na wyłączenie możliwości działania w postępowaniu; a także pozbawienie jej możliwości obrony swoich praw na skutek dwóch ostatnio wymienionych okoliczności (por. wyrok Sąd Apelacyjny w Białymstoku z 2 lutego 2018 r., I ACa 789/17, LEX nr 2457493).

Jak już wyżej wskazano, w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia przepisów postępowania będących źródłem procesowych uprawnień strony pozwanej. Pozwana była prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy w dniu 18 czerwca 2018 r., zatem mogła wziąć udział w rozprawie wyznaczonej w tym terminie. Należy przy tym

podkreślić, że zgodnie z art. 208 § 1 pkt 1 k.p.c. udział strony w rozprawie ma, co do zasady, charakter fakultatywny, chyba że przewodniczący zarządzi jej obowiązkowe stawiennictwo. Ponadto pozwana była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który w odpowiedzi na pozew wnosił m.in. o przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność pozwanej. W tych okolicznościach, pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, winna spodziewać się przeprowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego na wyznaczonym terminie rozprawy, w tym przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron. Wobec tego nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej, zgodnie z którym wskutek naruszeń procedury doszło do pozbawienia prawa do obrony praw pozwanej powodującej nieważność postępowania.

W ocenie Sądu Okręgowego nietrafiony jest również zarzut apelacji dotyczący naruszenia prawa materialnego, tj. art. 2 pkt 1) ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. Zgodnie z tym przepisem za osobę uprawnioną do świadczenia rekompensacyjnego uważa się emeryta i rencistę mających ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zwanej dalej "rentą", i pobierających to świadczenie, uprawnionych w trakcie pobierania świadczenia z tytułu emerytury lub renty do bezpłatnego węgla na podstawie postanowień układów zbiorowych pracy, porozumień lub innych regulacji obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym, które utraciły moc obowiązującą przed dniem wejścia w życie ustawy, na skutek zawartych porozumień lub dokonanych wypowiedzeń. Prawidłowo wskazywał w uzasadnieniu Sąd Rejonowy, że powód spełnia przesłanki do przyznania mu świadczenia rekompensacyjnego określonego w ustawie o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. Powód rozwiązał stosunek pracy z przedsiębiorstwem górniczym w 2001 r. i faktycznie od tego roku pobierał emeryturę, a mając ustalone prawo do emerytury i pobierając emeryturę powód był uprawniony do ekwiwalentu pieniężnego za bezpłatny węgiel na podstawie regulacji, która utraciła moc przed dniem wejścia w życie ustawy o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla.

W konsekwencji zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego należało uznać za prawidłowy.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy – na podstawie art. 385 k.p.c. – oddalił apelację, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.).

(-) SSR del. Magdalena Kimel (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) (-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek

Sędzia Przewodniczący Sędzia